

Arrest

nr. 162 313 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag wordt afgesloten met arrest nr. 105 291 van 19 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Bij schrijven gedateerd op 29 juli 2013 richt verzoeker aan de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de stad Antwerpen op 27 augustus 2013 overgemaakt aan verweerder.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 01.07.2013.

Terugleiding naar de grens

[...]

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 29.10.2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.01.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 08.02.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 05.02.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.06.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 01.07.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.06.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 04.03.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 01.07.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt vervolgens op 20 september 2013 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 23 september 2013 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.08.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Op 16.09.2013 werd betrokkene een inreisverbod voor driejaar (bijlage 13sexies) betekend. Hierdoor wordt hem verboden het Schengengrondgebied te betreden gedurende drie jaar. Aangezien dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene het recht niet zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen - met name dat betrokkene vreest voor zijn leven; de verwijzing naar de vernietigde instructie van 19.07.2009; dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat hij tot een kwetsbare groep behoort - niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat betrokkene sinds 23.10.2010 in België verblijft; dat hij zich integreert; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaafd wordt met een arbeidskaart C, arbeidsovereenkomsten, een brief in verband met de afgifte van een arbeidskaart, een individuele rekening 2011 en loonbrieven; dat hij het inburgeringstraject gevolgd heeft en ter staving een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een brief van inburgering Antwerpen; dat hij hier een hele vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben; dat hij zoveel mogelijk Nederlands zou trachten te spreken; dat hij zich steeds goed gedragen heeft en geen inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd heeft; dat hij zich aanpast aan onze levenswijze, heel veel moeite doet en rust en stabiliteit gevonden heeft - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2.1. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.2.3. Ter terechtzitting bevestigen beide partijen dat verzoeker op 11 november 2013 werd gerepatriëerd naar zijn herkomstland, Nepal.

2.2.4. De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu verzoeker zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is de afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoeker in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de derde bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731). Daarnaast dringt eveneens de vaststelling zich op dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 16 september 2013, intussen volledige uitvoering heeft gekregen en bijgevolg ook wat deze beslissing betreft niet langer een actueel belang blijkt. De advocate van verzoeker weerlegt deze vaststellingen ter terechtzitting niet en stelt akkoord te gaan dat er geen actueel belang meer voorhanden is wat de eerste en de derde bestreden beslissing betreft.

2.2.5. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring wat de eerste en derde bestreden beslissing betreft, gelet op de tussengekomen repatriëring op 11 november 2013 en nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

2.3. In zoverre verzoeker het inreisverbod van 16 september 2013 aanvecht, dringt de vaststelling zich verder op dat hij in zijn inleidende verzoekschrift geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen deze bestreden beslissing. Verzoeker ontwikkelt zo enkel een duidelijk middel gericht tegen de derde bestreden beslissing, die werd genomen met betrekking tot de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en zet vervolgens uiteen waarom volgens hem een eventuele nietigverklaring van deze bestreden beslissing eveneens dient te leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Op het bestreden inreisverbod wordt op geen enkele wijze ingegaan. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat dit laatste betoog van verzoeker geenszins kan worden bijgetreden. Verzoeker steunt zijn volledige redenering zo op het gegeven dat de eerste bestreden beslissing een gevolgbeslissing betreft van de derde bestreden beslissing, hetgeen hij lijkt af te leiden uit het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, doch gaat er aldus volledig aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing reeds dateert van 16 september 2013 en aldus voorafging aan de derde bestreden beslissing die werd genomen op 20 september 2013. Dit betoog van verzoeker mist elke feitelijke grondslag. De Raad besluit dat het beroep tot nietigverklaring in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 16 september 2013, omwille van het ontbreken van een middel zoals vereist in artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, evenmin ontvankelijk is.

2.4. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk. Er is geen noodzaak tot onderzoek van de door verweerder in de nota ontwikkelde exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft of van de aangevoerde middelen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS